

Tillsätt en haverikommission!

Antalet bilbränder per 100 000 invånare har nästan fyrdubblats på knappt 20 år, och är skyhögt över vad man har i grannländerna: ca 1 400 stycken om året i Sverige (MSB). Det är närmare 4 bilar/fordon per dag.

Att Sverige är i kris inom centrala politikområden torde vara ett påstående som få kan säga emot baserat på fakta. Centrala institutioner som polisen, rättsväsendet i övrigt, skola, sjukvården och försvaret levererar inte i rimlig närhet med vad man kan förvänta sig givet storleken på premien/skatteinbetalningen. Migrationspolitiken är ett moras av skenande kostnader och sociokulturella spänningar (ca 305 miljarder bara i direkta kostnader mellan 2014-19). Inom Polisen ligger runt 150 000 (2015) outredda fall i den sk. "balansen" samtidigt som myndigheten visar en ständigt sjunkande uppklaringsprocent. Gängkriminalitet och skjutningar är legio i de s.k. utanförskapsområdena, bilbränder är nära nog dagligen förekommande – utan synbara gripanden eller utmätta straff från rättsväsendets sida.

Viktiga institutioner som Public Service befordrar en primitiv och destruktiv identitetspolitik påbjuden från högsta ort. Medan migrationen har fri dragningsrätt till Riksgälden får ett av statens kärnfunktioner – försvaret – tigga och be om pengar. Statligt stöd går till islamistiska organisationer via MUCF, anmälda våldtäkter och sexuella trakasserier tycks öka konstant, skolan levererar inte sedan länge, sjukvården går allt mer på knäna. Socialsekreterare och lärare liksom poliser fattas i mängder (inte bara i Malmö). Integrationen fungerar dåligt samtidigt

som staten vägrar att följa FN:s flyktingkonventionen artikel 34 som påbjuder assimilering av migranter/flyktingar med uppehållstillstånd.

Personer fristående från partipolitiken

Vad göra? MRRS föreslår att en kris- eller haverikommission tillsätts bestående av från partipolitiken fristående personer med hög integritet och uppenbar kompetens inom samhällsanalys. Kommissionen bör helst tillsättas av regeringen men att den högsta exekutiva politiska ledningen genom en sådan tillsättning skulle erkänna sin egen inkompetens är inte troligt. Återstår goda krafter i det civila samhället.

Nämnda kommission bör inte fokusera på symtom utan på **de bakom liggande konstitutionella systemfelen**. Den bör bäras av en stark känsla av ansvar inför situationens allvar och en insikt om att något måste göras utöver det dagliga politiska taktiserandet och det kortsiktiga tänkandet.

Stöd behövs!

MRRS vädjar till andra organisationer, medlemmar och civilsamhället i stort om stöd och medel för detta förslag så att en kommission kan tillsättas och komma i arbete och leverera sina resultat innan valet. MRRS kan åta sig att projektleda arbetet – förutsatt att vi får in tillräckligt med medel för att kunna göra det.

Identitetspolitik hotar rättsstaten

Identitetspolitik innebär bland fanatikerna i debatten att bara de som tillhör en identitetsgrupp får tala för den. Vita män får inte tala för svartas eller för kvinnors rättigheter. Rika knösar får inte tala för fattiga arbetare.

Advokatsonen Karl Marx som gifte sig med en fin adelsdam, gjorde hembiträdet med barn och levde på bidrag från en kapitalist (Friedrich Engels) var alltså totalt diskvalificerad för att tala för proletariatet. Det är bara att slänga *Das Kapital*, om man tillhör den fanatiska sortens identitetspolitiska förespråkare.

Identitetspolitik innebär dessutom ett krav på att identitetsgrupper skall vara företrädda i utbildningar, yrken och positioner i proportion till sina andelar av befolkningen. (Det görs ofta skillnad mellan "radikal kvotering" och "positiv särbehandling" i debatten, men detta påverkar inte det principiella resonemanget. Slutsatsen blir i alla händelser att det krävs typ fler kvinnor i börsbolagens styrelser, fler invandrare i poliskåren, fler män bland förskolelärarna osv.

För det första bryter sådan lagstadgad kvotering mot den fundamentala tanken att alla medborgare skall behandlas lika utan hänsyn till kön, ras, sexuell läggning osv.

För det andra måste rättsstatens grundläggande principer gälla, om vi går till lagstiftning. Då räcker det inte att själv påstå att man är muslim, homosexuell eller rom och därför har rätt till företräde till en studieplats eller tjänst framför mer meriterade. Påståendet måste vara rättsligt hållbart. Det kommer att kräva en gigantisk kontrollapparat.

Sverige kommer om nämnda politik får råda att alltmer att präglas av en indelning av medborgarna i identitetsgrupper som är i konflikt med varandra. Tillförlitlig registrering i olika former av medborgarnas identiteter kommer att växa fram.

Så det gäller att se upp och inte acceptera lagstiftad kvotering eller positiv särbehandling. Som demokrater bör vi naturligtvis stödja opinionsbildning mot fördomar och diskriminering av minoritetsgrupper i vårt samhälle. Men det gäller att kunna skilja mellan de två, ty den första varianten för oss till Orwells 1984, den västerländska rättsstatens undergång.

Nils Lundgren

För en komplett version av denna text se www.mrrs.se

En rättsstat i förfall? (1) Förra året klarades 14 procent av brotten upp, jämfört med 18 procent fem år tidigare. Polisens brottsupplärning har inte varit så här låg på 16 år. Åklagare slår nu larm om att allvarliga brott inte blir utredda inom rimlig tid, barnförhör t.ex. har blivit liggande. Källa DN 30/8-16 | "Verkligheten är mycket värre när man tittar på antalet polisanmälningar som lämnas helt utan åtgärd ("brott kan ej styrkas", "spaningsuppslag saknas", "uppenbart att brottet ej kan utredas" etc.) och ännu värre när man tar bort de brott polisen anmäler själva, som trafikbrott och narkotikabrott. För t.ex. bostadsinbrott klarades bara 1.52% av anmälda brott upp." Cornucopia.se 2016-08-31

Ledare

Förnuftet vann (för en gångs skull) när det gäller könskvoterade styrelser – men det är tyvärr inte slut med det

En majoritet i riksdagen avlog vänsterregeringens förslag om kvotering till företagsstyrelser. Allt opinionsarbete och alla högst rimliga invändningar ur frihetlig och meritokratisk synpunkt bar till slut frukt. En ljusglimt i ett annars ganska kompakt mörker.

I denna viktiga fråga kunde Alliansen samarbeta med SD men när det gäller regeringsfrågan så föredrar man (C, L och KD) en regering stödd av vänsterpartiet. Det kan få en att reflektera över logik, sans och balans bland ledande företrädare för Sveriges folk.

Myndigheterna fortsätter kvotera

1500 män som sökt men inte kommit in på polisutbildningen tillskrevs av Centrum för rättvisa 2011 och erbjöds att få sina ansökningar granskade. 130 personer skrev under och begärde en sådan granskning.

Innan dess, i en rapport från 2010, medgav Polisen själv att kvotering hade förekommit till polisutbildningen. Antagningen till vårterminen 2010 hade riggats så att 50 procent kvinnor och 50 procent män antogs och detta trots att närmare två tredjedelar av de sökande har varit män och att männen har haft bättre resultat på såväl språkprov som fysiska prov!

De som sökt utbildningen har inte fått någon förhandsinformation om att könskvotering skulle göras. I efterföljande förhandling medgav Polisen kvoteringen och målsägarna fick hela det yrkade beloppet om kr 100 000 kr var i skadestånd. Trots detta så fortsätter kvoteringstänkandet inte minst påeldat av den nuvarande regeringen. I regleringsbrevet för 2016 heter det bl.a.: *”Myndigheterna ska redovisa hur den arbetar för jämn könsfördelning inom olika yrkeskategorier och nivåer[...] I detta ingår även att redovisa hur myndigheterna arbetar för att öka andelen kvinnor och män med utländsk bakgrund. I redovisningen ska särskild vikt läggas på det arbete som görs för att öka andelen kvinnor i ledningskompetens.”*

Här eldar man alltså inte bara på när det gäller könsdelar utan man vill också se en kvotering p.g.a. etnicitet vilket är **strängt förbjudet** i Sverige. Se t.ex. en dom här: >> (klicka)

Jag hävdar med viss emfas att i ett sunt samhälle där de postmoderna normkritiska kvoteringsivarna inte längre hade något inflytande så skulle regeringens regleringsbrev se ut ungefär så här: *Vid rekryteringen av poliser i alla led och befattningar ska hänsyn endast tas till kompetens,*

erfarenhet och för uppgiften adekvata meriter. Inga hänsyn får tas till etnicitet, kön eller annan kollektiv kompetenslös egenskap eller biologisk markör.

Jag är själv förvånad och säkert många med mig att detta **inte är en självklarhet** i ett regleringsbrev till en statlig myndighet.

Många fler fall av skattefinansierad kvotering finns att studera för den som är intresserad på bl.a. Centrum för rättvisas hemsida.

Låt mig bara avsluta med ett upprörande fall gällande brandmän. Brandförsvaret är en institution där det av naturliga skäl oftast funnits män (det krävs stor fysisk styrka för att t.ex. kunna lyfta tunga balkar som fallit över en människa i ett brinnande helvete, konka på tunga slangar och stegar etc.) och som därför varit särskilt i skottgluggen för de ”normkritiska” med tillhörande genusideologer. Så till den milda grad att man sänkt inträdeskraven till nivå att kvinnor som kommit in p.g.a. sitt ”underrepresenterade” kön inte lyckats få upp dörrar vid övningar och än mindre lyckas släpa ut medvetslösa personer som väger uppåt 100 kilo. Om dörrarna sade brandmästare Henrik Persson vid Skåne syd: *”Efter så lång tid finns det inget liv att rädda på andra sidan”*, (DpI-13) men vad gör det när procentastan av det ”underrepresenterade” könet har ökat!

Simon Wallmark gick med stor entusiasm två år på en utbildning i räddnings- och säkerhetsarbete. Han skulle bli brandman. I juni 2011 fick Simon Wallmark sin efterlängtade examen i räddnings- och säkerhetsarbete. Han sökte arbete vid Södertörns Brandförsvaret som sökte 32 nya medarbetare. Det blev dock stopp där. Ett antal kvinnor med betydligt sämre eller inga relevanta meriter alls fick jobbet som brandman. Av de 32 som fick tjänsterna hade 10 av personerna varken någon brandmannautbildning eller tidigare erfarenhet av yrket. Fem av dessa personer var kvinnor och fem var män med annat etniskt ursprung än svenskt. De tio personerna hade yrkes- och utbildningsbakgrunder som nagel-skulptris, personlig tränare, servitris, frisör, fritidspedagog, kock, lärare, massör, yrkeschaufför, sjukgymnast och vårdbiträde.

Brandförsvaret medgav sedemera diskriminering (men ansåg att den tjänade ett högre ädelt syfte. Medborganas optimala säkerhet vid brand ingick dock inte i dessa beskrivna syften).

I förlikningen fick den välutbildade brandmannen 100 000 kronor i ersättning. Det spelade ingen roll hur kompetent Simon Wallmark var han hade fel kön och fel härkomst (svensk).

Se länk för mer information om fallet.>> Två brandmän gick ut offentligt om saken – och fick sedan sparken >>

Se slutligen denna video för en fylligare bild av detta moras inom myndighetsverige. >>

En defekt grundlag

Nu till en central del av det svenska predikamentet – den defekta grundlagen.

Det första valet till den nya enkammarriksdagen ägde rum 1970. Därmed inleddes det decennium då Sverige lämnade tätt positionen i välståndsligan för att hamna i närmast fritt fall ända fram till mitten av 1990-talet.

Av många defekter i den nya RF finns en skriande brist på maktindelning: bl.a. så saknas en Författningsdomstol (Alliansen hade chansen 2010 men M fegade ur iför att S inte ville – även fast man hade Mp med på båten). En annan uppenbar defekt är det illusoriska kommunala självstyret som i praktiken ominretgörs genom en kaskalik ”gummiparagraf” som hänvisar till att ingen inskränkning får göras om den strider mot det ändamål som föranlett den. En annan allvarligt sak är bristen på individuell avtalsrätt mellan två tillräkneliga parter, vars destruktiva konsekvenser utreds av Nils-Eric Sandberg i sin artikel på sid 3.

Det är svårt att se hur Sverige ska kunna ta sig ur all allvarliga problem om man inte gör en rejäl revision av operativsystemet d.v.s konstitutionen – och sedan en omstart. Som av en händelse heter f.ö. min senaste bok ”Omstart Sverige”.

När man ser en sammanställning av Sveriges problem, inte minst inom rättsväsendet (se t.ex. sid 4), så torde allt fler inse vikten av att tillsätta en kris- eller haverikommission för Sverige.

MRRS stödjer ett sådant initiativ och hoppas att fler organisationer och tongivande skribenter och debattörer stämmer in i detta krav.

Leif V Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

P.S.Vi är ytterst tacksamma för årsavgiften för 2017. "Krigskassan" behöver fyllas på. Minimum 175,- pg 19 69 92-2. Tackar på förhand.

Om MRRS – Medborgarrättsrörelsen i Sverige

Genom debattinlägg, skrifter, seminarier och andra projekt vill Medborgarrättsrörelsen i Sverige påverka både den allmänna opinionen och de politiska partierna i avsikt att stärka och förbättra rättssäkerheten, de mänskliga fri- och rättigheterna och vårt demokratiska statskick. I Läs mer på mrrs.se. Här hittar du även t.ex. vilka som ingår i styrelsen och även äldre material från MRR. I Chefredaktör för Medborgarrätt 2.0: Leif V Erixell | info@mrrs.se | mrrs.se

Vem bestämmer över rätten att arbeta?

Ska rättighetslagstiftningen skydda de svagas rättigheter, eller slå vakt om de starka? De politiker som utformat Regeringsformens kapitel 2, om rättigheter, har ett bestämt svar på den frågan.

Den nya Regeringsformen (RF) krävde, allt inräknat, 25 år av utredningsarbete. Hundratals personer var engagerade. Resultatet blev en grundlag som helt bestämdes av politiska kompromisser, helt utan någon fundamental konstitutionell idé. Den är inte logiskt uppbyggd och illa skriven – i § 20 finns ett syftningsfel som skulle underkänts i 1950-talets realskola. Successionsordningens § 4 bygger på § 2 i den avskaffade 1809 års regeringsform. Hur juristerna i nyktert tillstånd kunde gå med denna konstruktion förstår jag inte. Men det blev kanske en grundlagsgrogg för mycket.

Jämför detta med 1809 års RF. Den var språkligt elegant – rättighetsparagrafen 16 var stilistiskt så svårövertäffad att Sandlers utredning 1963 ville ha med den ordagrant i den nya grundlagen. 1809 års RF byggde på en genomtänkt konstitutionell idé – Montesquieus makt-delningstanke. Och den skrevs av 13 utredare och en sekreterare, på 20 dagar: 13 maj–2 juni.

Det svagaste kapitlet

Det principiellt svagaste kapitlet i vår RF är rättighetskapitlet, nr 2. Skyddet för äganderätten är extremt bräckligt. § 18 säger att den medborgare som via expropriation berövas sin egendom har rätt till ersättning – men den säger inte att ersättningen ska utgå från egendomens marknadsvärde.

Ett par paragrafer har begränsningar som

gör dem meningslösa. Ta rätten att starta företag, § 20: ”Begränsningar i rätten att driva näring eller utöva yrke får införas endast för att skydda angelägna allmänna intressen..”.

Begreppet allmänna intressen definieras inte. Så varje riksdagsmajoritet har frihet att själv välja passande definition. Näringsfriheten saknar i praktiken helt skydd.

Den principiellt och praktiskt allvarligaste bristen i rättighetskapitlet är det svaga skyddet mot fackföreningarna. Vi har ingen negativ föreningsrätt – dvs en rätt som förbjuder tvångsrekrytering.

§ 17 säger att ”Förening av arbetstagare samt arbetsgivare och förening av arbetsgivare äger rätt att vidtaga fackliga stridsåtgärder, om annat ej följer av lag eller avtal.” Det innebär att grundlagen ger facket rätt att försätta ett företag i konkurs. Jag såg detta hända i min nya hemstad Kristianstad. En ung kvinna startade en salladsbar. Facket krävde kollektivavtal. Hon sa nej, eftersom inte hade någon anställd. En rad LO-förbund satte hennes lilla företag i blockad. Hon tvingades ge upp och gå i konkurs. Grundlagen gör alltså företagarna maktlösa mot facket.

Individerna är maktlösa

Via kollektivavtalen har facket makt över lönebildningen. Fredrik Reinfeldt tyckte detta var helt rimligt; när han kröntes som partiledare sa-

de han i en intervju i SvD att de nya moderaterna ansåg att LO skulle ha makten över lönebildningen. Makten skulle alltså ligga hos organisationerna, inte hos individerna.

Här ligger ett hot mot svensk ekonomi, och mot de många nyanlända. LO-förbunden sätter löner som inte alls tar hänsyn till de arbetssökandes kompetens och företagets betalningsförmåga. Följden blir att många inte får arbete utan måste försörjas med bidrag, livet ut.

På detta problem ser jag, efter mycket av forskning och analys, bara en lösning: individuell kontraktsrätt.

Marknaden arbetar med kontrakt

Huvuddelen av all handel sker mellan företag, och regleras via kontrakt. Ett företag är juridiskt ett knippe av kontrakt mellan olika intressenter – ägare, styrelse, företagsledning, anställda, leverantörer, köpare – etc. Kontraktsrätten är alltså fundamental för marknadsekonomin.

Problemet är att denna kontraktsrätt saknar skydd i grundlagen. Politikerna har inte förstått vad kontrakten innebär.

Både företag och löntagare består av individer. Men vi har ingen kontraktsrätt för individer. Om individen A vill ingå kontrakt med företaget B, om anställning och lön, kan organisationen LO hindra detta kontrakt med sina kollektivavtal.

Nyckelfråga för att häva utanförskapet

Om invandrare med svag utbildning och osäker kompetens ska kunna få anställning måste de kunna ingå kontrakt med företag på marknads-mässig prövning av invandrarnas kompetens och företagets betalningsförmåga. Och detta förutsätter en grundlagsskyddad individuell kontraktsrätt. Om vi får en sådan kan enskilda förhandla med företag om anställningsvillkor oavsett vilka kollektivavtal fackförbunden har träffat. Dvs: Grundlagen kan få upphäva fackets makt att upphäva individernas rättigheter.

Vilka är invändningarna, utöver fackförbundens krav att de ska bestämma över alla?

Nils-Eric Sandberg

F.d. ledarskribent i DN samt publicist i ekonomiska och filosofiska ämnen.

En rättsstat i förfall? (2) ”Uppehållstillstånd på falska grunder ändå ”giltigt” (överklagat till HD)

Verksamheten har bl.a. bestämt i att X och Y (de misstänkta) tagit emot ersättning för att ordna inresa för utlännningar till Sverige [...] hur de ska förfara i kontakter med myndigheter och förmedla falska intyg m.m. Göta Hovrätt: ”Av handlingarna i målet synes emellertid framgå att de utlännningar det varit frågan om haft erforderliga tillstånd. Denna bedömning påverkas inte av det förhållandet att tillstånden kan ha meddelats med oriktiga uppgifter till grund.” Källa: Dagens Juridik 17/1-17.

Skall polisen vara en stat i staten?

Det vill i alla fall inte Statsåklagaren Nils-Eric Schultz och den före detta riksdagsledamoten Peter Althin (som numera verkar som advokat) som redan 2008 anklagade polisen för att sedan mitten av 1990-talet – i hundratals fall – ha undanhållit bevisning för domstolar och försvarsadvokater.

Anklagelsen bygger i stor utsträckning som den kritik som den före detta chefs-JO Mats Melin och före detta justitiekanslern Göran Lambertz (som numera är justitieråd i Högsta domstolen) framfört, som går ut på att polisen har gjort sig till ”en stat i staten” genom att inte agera alls i allvarliga brottsmål.

Undanhållande av bevisning i brottsmål från polis och åklagares sida; är i sig ett allvarligt brott, som borde beivras och bestraffas. Men genom att svenska staten redan i mitten av 1970-talet tog bort tjänstemannansvaret – som tidigare innefattade alla statliga tjänstemän – sker därför inte längre några åtgärder mot vare sig polis eller åklagare, som inte uppfyller sin uppgifter på ett korrekt sätt.

Enligt min mening skall polisen agera *omgående* i ärenden som rör grova brott vare sig detta rör sig om grova våldsbrott eller olika former av bestickning eller ekonomiska brott.

Det gäller även att polisen är skyldig att agera för att beslagta bevisning i brottsmål där förövaren kan tänkas själv ha tillgång och de bevis som målsägaren behöver för att kunna driva sitt fall i domstol.

150 000 fall utreds inte

I 27 kap. 1 § Rättegångsbalken (RB) regleras när beslag av föremål får göras. Det finns tre situationer då detta kan bli aktuellt: (1) Om föremålet skäligen kan antas ha betydelse för utredning om

brott, (2) om föremålet skäligen kan antas vara avhänd någon genom brott eller (3) om föremålet skäligen kan antas vara förverkat på grund av brott.

I lagrummets tredje stycke föreskrivs den s.k. proportionalitetsprincipen som säger att beslag endast får beslutas om syftet med beslaget överväger de motstående intressen som finns och det intrång som beslaget innebär.

Omprövning av polisens beslut att inte fullfölja förundersökning med anledning av ombuds brukande av falsk och förfälskad urkund för att vinna rättegångar i tvistemål och brottsmål – borde självfallet också omprövas av polisen – när målsägaren själv säger sig ha tillgång till de bevis som redan finns tillgängliga – borde polisen genast utreda om detta är sant eller osant för att sedan via åklagare vidtaga rättsliga åtgärder. Allt annat borde egentligen var otänkbart.

Antalet fall som redovisats för åklagare, men som ännu inte åtgärdats som de borde, var under 2015 upp i cirka 150.000. En astronomisk siffra, med tanke på att antalet fall som Nils Eric Schultz och andra maktthavare hänvisade till endast var upp i ett hundratal ärenden där polis och åklagare inte ens tog tag i de bevis som fanns tillgängliga och som de sedan dolde, för att inte förstöra sin egen statistik, och därför aldrig fullföljde sina åtaganden mot målsägare som drabbats.

Kan det bli värre?

I dag ser det ännu värre ut. För den som råkat ut för våldsbrott, inbrott eller bedrägerier eller annan oredlighet och ringer till polisens telefonnummer 11414 får vänta i genomsnitt 20 minuter för att bara få tag i en handläggare vars

enda uppgift är att vidarebefordra denna anmälan till någon annan utredare som genom att inte vidta några åtgärder alls för att utreda allvarliga brott undanhåller bevisning för målsägare, domstolar advokater. Bara för att ta emot en anmälan har polisen 100 personer till sitt förfogande.

Rikspolischefen Dan Eliasson vill ha mer pengar för att kunna lyckas med sitt värv och får därför sitta kvar ännu en tid, eftersom han nyligen fortsatt förtroende från inrikesministern Anders Ygeman (S)

Men det är egentligen inte där problemet finns. Problemet ligger i att polisen inte vidtar de rätta åtgärderna redan från början. Polisen borde själva utreda de brott som begås, innan ärendet överlämnas till åklagare och vidtar omedelbara åtgärder i stället för att bara vidarebefordra inkomna ärenden till åklagare som i sin tur inte orkar fullfölja alla inkomna brott. I stället för att polisen hemligstämplar sina egna undersökningar borde de i stället börja samarbeta med de målsägare som drabbats.

Det är genom att inte agera alls i allvarliga brottsmål som ”polisen blir till en stat i staten”. Och allmänheten förlorar all respekt för polisen. I Polislagen – som fortfarande inte följs i Sverige – stipulerar redan i den 2 § att till polismyndighetens uppgifter hör bland annat till att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet och själva utreda och beivra brott som hör under allmänt åtal. Det är när polisen inte bedriver sin verksamhet efter dessa riktlinjer som brotten bara samlas på hög och aldrig utreds ordentligt av vare sig polis eller åklagare.

Mats Lönnnerblad

Vice ordförande i Medborgarrättsrörelsen i Sverige, författare och skribent i finansrätt

Öppet brev: Rättsstaten och medborgaren

Statsrådet Anders Ygeman | Regeringskansliet |

Undertecknad har nyligen råkat ut för inbrott i ett fritidshus samt i ett garage. Ytterdörren var uppbruten och ett fönster i garaget. Kostnad 5–10.000:- att ställa tillrätta.

Det var ingen stor överraskning att konstatera att rättsstatens insats begränsade sig till att ta emot en rapport, lägga ner utredningen samt skicka en kopia till mig som jag i min tur skulle kunna skicka till försäkringsbolaget. En ytterligare insats av rättsstaten är att bjuda in till ett allmänt möte med polisen med anledning av inbrotten i området. Jag planerar att gå dit i slutet av månaden men är på det klara med att det INTE handlar om att berätta att man nu kommer att ta i med hårdhandskarna för att hindra att inbrott sker utan nog handlar om att ge råd om hur jag måste söka skydda mig bäst jag kan. En s.k. säkerhets-

dörr å ca 20.000:- kommer inte att hjälpa med många andra fönsterdörrar och fönster.

Politik handlar om att vilja enligt Olof Palme och i realiteten om att välja. Rättsstaten har uppenbarligen ingen vilja till nolltolerans när det gäller egendomsbrott. Och har valt att t.ex. använda polisiära resurser till integritetskränkande kontroll av bil- och båtförarens promillehalt. Jag noterade till min stora förvåning i de handlingar jag fick från polisen med anledning av inbrottet att rättsstaten ställer upp med tolkhjälp till de som utsatts för brott. OBS vi talar inte om den som anklagats utan om brottsoffret. Här har man således valt att lägga resurser på att hjälpa de som inte förstår svenska och som troligtvis inte är svenska medborgare. Alternativt har valt bort att lära sig svenska.

Jag undrar hur rättsstaten har resonerat när den gjort detta val. Det handlar troligtvis inte om

så mycket pengar men det är principen. Skall inte rättsstatens uppdrag vara den egna nationens medborgare i första hand?

Jag vill här påminna att rättsstaten INTE ställer upp och hjälper de som inte förstår juridik. Där får medborgarna klara sig på egen hand och med egna beskattade medel betala för tolkhjälp, dvs. juridisk skolad person som kan hjälpa att förstå vad myndig kräver och få hjälp med att förstå hur befogad sådant krav är. I varje fall om man är fastighetsägare – de saknar en statligt utsedd Äganderättsombudsman (ÄGO). Det kan kosta dem hundratals kronor av beskattade medel.

Ser fram emot ditt svar.

Med bästa hälsningar

Bengt Holmgren

Stockholm

Äganderättsombudsman MRRS